

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעת:

י.ב.י. סיישל סחר בע"מ
ע"י בא כוח עו"ד צח ביטון
נגד

הנתבעת:

נועה בנימין
ע"י בא כח עו"ד שמעון סדגסי

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה שטרית בה טוענת התובעת שהנתבעת הרשתה לאביה לחתום בשמה על שיקים שנמשכו מחשבונה ונמסרו לידיה. הנתבעת טוענת שמנהל התובעת ואביה עשקו אותה ופעלו בחשבונה ללא רשותה.

הגשת כתבי טענות ודיונים

1. התובעת הגישה בקשה ברשות האכיפה לביצוע שטרות בסך כולל של 1,540,800 ₪. הנתבעת הגישה התנגדות ובקשה להארכת מועד להגשת ההתנגדות וכבוד הרשם עמית גולן הורה בתאריך 8.5.24 להעביר הבקשות לבית משפט זה. כבוד הרשמת הבכירה (כתוארה דאז) טל כהן אלימלך עיכבה בתאריך 15.5.24 הליכי גבייה בכפוף לתנאים. הדיון הראשון התקיים, לפני מותב זה, בתאריך 23.6.24 ובו ביהמ"ש התנה מתן רשות להתגונן בהפקדת הסך של 15,000 ₪ בקופת ביהמ"ש עקב האיחור בהגשת ההתנגדות. הנתבעת ביצעה ההפקדה במלואה, לאחר שביקשה וקיבלה מספר רב של ארכות, בתאריך 7.10.24 וביהמ"ש נתן לה רשות להתגונן. ביהמ"ש נתן בתאריך 2.1.25 צו להגשת ראיות. הנתבעת לא הגישה תצהירי אחרים והתובעת הגישה ראיותיה בתאריך 6.2.25. הדיון השני התקיים בתאריך 12.6.25, לאחר שמועד הדיון נדחה פעמיים לבקשת הנתבעת, ובו ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות. לאחר הדיון, הנתבעת ביקשה להגיש ראיות נוספות וביהמ"ש קיבל הבקשה, תוך חיובה בהוצאות, בתאריך 13.7.25. הנתבעת הגישה תצהיר של אביה מר עוזי בנימין (להלן: "האב") בתאריך 17.8.25. הדיון השלישי התקיים בתאריך 9.12.25 ובו ביהמ"ש קבע מועד חדש לשמיעת הראיות עקב מחלת בא כוחה החדש של הנתבעת. הדיון הרביעי התקיים בתאריך 25.12.25 ובו נחקרו מומחית התובעת להשוואת כתב יד גבי עידית אריאלי עוז, הנתבעת, האב ומנהל התובעת מר ירין בן יאיר (להלן: "ירין"). תמליל הדיון התקבל במלואו בתאריך 18.1.26 וביהמ"ש פרסם הפרוטוקול ונתן צו להגשת סיכומים. הנתבעת הגישה סיכומיה, לאחר שביקשה וקיבלה ארכה ואף הוזהרה לאחר חלוף המועד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

להגשת סיכומיה, בתאריך 20.2.26 ובאופן תקין בתאריך 22.2.26, והתובעת בתאריך 11.3.26.

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע מהו סכום השיקים שבמחלוקת? האם יש לקבל טענות הנתבעת כי התובעת לא נתנה ערך בעד השיקים, כי היא לא נתנה רשות לאביה לחתום בשמה על השיקים, וכי התובעת לא עמדה בהוראות פקודת השטרות וכל חיקוק בתחום הלבנת ההון וחוק אשראי הוגן.

מהו סכום השיקים שהוגשו לביצוע?

3. התובעת טענה בתצהיר מטעמה כי היא הגישה לביצוע 22 שיקים בסך של 1,540,800 ₪ ואילו הנתבעת טענה בהתנגדותה שהוגשו לביצוע 18 שיקים בסך של 1,305,800 ₪. ירין לא נחקר בעניין זה, והנתבעת זנחה טענה זו בסיכומיה ולכן הטענה נותרה, כמו טענות נוספות אחרות שעלו בהתנגדות, כטענה בעלמא ולכן ביהמ"ש קובע שסכום השיקים הוא בהתאם לסכום בו נקבה התובעת בבקשה לביצוע שטר.

האם התובעת נתנה ערך בעד השיקים?

4. הנתבעת טענה בהתנגדותה כי התובעת לא נתנה ערך באופן מלא או חלקי בגין השיקים. אולם, כפי שארע לגבי טענות אחרות שלה, היא זנחה הטענה בסיכומיה. למעלה מהדרוש, ביהמ"ש יתייחס לטענה.

5. הנתבעת טענה בהתנגדותה שהסתבר לה שהתובעת בשיתוף פעולה עם אביה, הפכו את חשבונה למכבסת כספים, תוך שהם מגלגלים בחשבונה מיליוני שקלים, כאשר בחשבונה נפרעו שיקים בסך כולל של 10 מיליון שקלים לטובת התובעת מחד- וכאשר התובעת הפקידה ו/או "נתנה תמורה" כנגד אותו גלגול אינסופי של מאות שיקים, סך של כ- 4 מיליון שקלים בלבד. עוד טענה, שבין התובעת ובניה לא קיימת התנהלות עסקית ישירה והתובעת לא נתנה בידיה תמורה כלשהי בעד השטרות. עוד טענה, שהתובעת אינה אווזת בשטרות בעד ערך שכן לא ניתנה לה תמורה וודאי שלא בגין השטרות נשוא ההתנגדות, ולראיה, טענה, התובעת לא צירפה הוכחה כלשהי לתמורה שנתנה בעד השטרות. הנתבעת טענה שהיא תגיש תביעה שכנגד "ברגע שתתקבל התנגדותה".

6. מכיוון שהתביעה הינה שטרית גרסתה העובדתית הראשונה של התובעת הופיעה בתצהיר ירין בעת הגשת הראיות. לעניין מתן הערך בעד השטרות, ירין הצהיר שהנתבעת כבעלת עסק בתחום הבנייה, קיבלה מהתובעת שירותי ניכיון שיקים באמצעות אביה אשר היה מיופה כח לביצוע ההלוואות. ירין צרף לתצהירו, כנספח 2, הסכם למתן שירותי ניכיון עם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

הנתבעת. ירין הצהיר שעד לחילול השיקים נשוא הליך זה כובדו שיקים שנמשכו מחשבון הנתבעת בהיקף של מיליוני שקלים בשנים 20 ו- 21 והפנה לנספח 3, הוא רשימת השיקים שכובדו. מסעיף 5 לתצהירו ירין פירט העסקאות נשוא השיקים תוך הפניה לנספחים 4 עד 22 המתעדים מסמכי 18 העסקאות וכן לנספח 23 הוא דו"ח גביה.

7. הנתבעת נשאלה בחקירתה, האם בהינתן שאינה חולקת שנפרעו מחשבונה שיקים בסך של כעשרה מיליון ₪, היא בדקה לאחר הגשת התנגדותה את העובדות לעניין טענתה שלא התקבל ערך ועל כך השיבה שניסתה לבדוק בבנק, אך נתקלה בקושי. כמפורט במבוא לפסק הדין, הנתבעת לא הגישה תצהיר נוסף שלה לאחר שביהמ"ש קיבל התנגדותה, ואף לא לאחר שביהמ"ש נעתר לבקשתה להוסיף ראיות, בעקבות החלפת ייצוג, ולאחר שהתובעת הגישה ראיותיה. מכאן שטענותיה בהתנגדות לעניין אי מתן ערך, נותרו בגדר השערות ותו לא. אם היה ספק בעניין זה הוא הוסר כאשר השיבה לשאלה הכיצד אם היא טוענת שלא הייתה מעורבת בעסקאות, היא יודעת שהתובעת נתנה תמורה חלקית. הנתבעת טענה ש"בודקים ומבררים בשנתיים האחרות" וכי בדקה עם אביה. עוד השיבה שהיא אינה מבינה בהתנהלות כדי להבין את זה וכי זה לא קשור אליה. היא נשאלה הכיצד אם היא מאשרת שהתקבלו 4 מיליון ₪, ניתן לדעת שלא מדובר בתמורה על השיקים שנתבעו ועל כך השיבה שאינה מבינה. כך גם השיבה לשאלה מדוע לא צרפה ראיות לגבי הפעילות הכלכלית שלה. אביה של הנתבעת אישר שהכרטסת שהציגה התובעת הינה כרטסת המתעדת את הפעילות בחברת חץ וקשת שנרשמה על שם זוגתו מכיוון שאסור היה לו להקים חשבון בנק של חברה בבעלותו.

8. כאשר האב ניסה לתמוך בגרסת הנתבעת לפיה היא לא שמה לב לפעילות החריגה כי בסוף כל יום החשבון נותר מאוזן, הוא העיד שמיד לאחר שהוא זייף חתימתה על השיק שנמסר לתובעת, היא ביצעה העברה בנקאית לחשבון הנתבעת. לכן, הוא נשאל כיצד תשובתו מתיישבת עם הטענה שחלק מהכסף של הנתבעת נשאר אצל התובעת ועל כך ענה שהוא יכול להראות וכי יש הרבה שיקים שהתובעת גבתה והוא לא זוכה. אולם, הנתבעת לא הגישה ראיות התומכות בגרסה זו. עוד טען האב שלחשבון הנתבעת הופקד הסך של כשני מיליון ₪ של קרובת משפחה. גם טענה זו נטענה בעלמא וללא ראיות לתמוך. לבסוף, האב אישר שהטענה לגבי אי מתן ערך מתבססת רק על כך שלפי חשבון הבנק נפרעו 10 מיליון ₪ והתקבלו 4 מיליון ₪.

9. האב העיד שאת השיקים האחרונים זייף עקב איומים בכח של גורם המקורב לתובעת כביכול, אך גם טענה זו עלתה ללא פרטים וללא הפנה לתלונה למשטרה בעניין זה וכמו טענות רבות אחרות נזנחה בסיכומים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

10. במהלך חקירת ירין עמדה לנתבעת הזדמנות להפריך ולו באופן מדגמי, מי ממסמכי העסקאות השונות, אך היא לא עשתה כן ולכן ביהמ"ש קובע שלא נסתרה החזקה שהשיקים נמסרו בעד ערך.

האם הנתבעת נתנה רשות לאביה לחתום בשמה על השטרות?

11. הנתבעת טענה בהתנגדותה, שכל השיקים נשאו הבקשה לביצוע הינם שיקים שזויפו על ידי אביה בשיתוף פעולה עם התובעת, כאשר לא החתימה, לא המלל על גבי השיקים ולא המספרים הנקובים בהם, נכתבו על ידיה ואף לא בהרשאתה. עוד טענה, שהיא הגישה בעניין תלונה למשטרת ישראל וצרפה אישור הגשת תלונה להתנגדותה. עוד טענה, שהינה אם חד הורית לשני ילדים אשר הפרוטה אינה בכיסה, וכי הולכה שולל כי עניינה מטופל וכי תיק ההוצל"פ דנא עומד להיסגר. עוד טענה, שלא הייתה לה התקשרות עסקית ישירה עם התובעת, היא לא נפגשה עם מי מנציגיה, ולא ברור כיצד החלה התובעת בגלגול שיקים בהיקף של מיליוני שקלים חדשים מחשבונה, כאשר לא ניתנה לה תמורה כנגדם, וכאשר התובעת בשיתוף פעולה עם אביה, מנהלים מכבסת כספים אסורה על פי הדין בחשבונה. עוד טענה, שעובדות אלו היו ידועות לתובעת ולא בכדי היא שמרה את השיקים באמתחתה תוך שהיא אמורה הייתה להשיב את השיקים לאביה. עוד טענה, שהתובעת פעלה בחוסר תום לב עת ידעה או היה עליה לדעת על הפגמים בשטרות, במיוחד שהתובעת ידעה כי היא אינה צד להן ולפיכך היה מחובתה לפנות אליה טרם קבלת השטרות מצד שלישי כלשהו.

12. ירין הפנה בתצהירו לחוות דעת מומחית להשוואת כתב יד לפיה כתב היד על השיקים שבמחלוקות ועל מסמכי ההשוואה, הוא של אותו כותב. אולם, טוב עשתה התובעת כאשר הודיעה במהלך שמיעת הראיות כי אינה עומדת על הטענה שהנתבעת חתמה על השיקים, שכן המומחית מטעמה אישרה שלא התבקשה לבדוק זאת וממילא ירין לא הצהיר שהנתבעת חתמה על השיקים לפניו. למרות האמור לעיל, הנתבעת מצאה לרבות מסעיף 11 לסיכומיה, להתייחס דווקא לסוגיה זו, שלא לצורך.

13. לכן, על ביהמ"ש לקבוע האם אמנם ידעה הנתבעת על השימוש בשיקים שנמשכו מחשבונה ומכאן שאישרה התנהלות האב ולכל הפחות לא הביעה כל התנגדות למעשיו, ולפיכך היא חבה מול התובעת בהתאם לסעיף 23(א) **לפקודת השטרות (נוסח חדש)** (שכותרתו: חתימה שזויפה או שנחתמה שלא ברשות):

"(א) חתימה על שטר שהיא מזויפת או שומה בו שלא בהרשאת האדם שהחתימה נחזית כשלו, אין כוחה יפה כלשהו, ואין רוכשים על ידיה או על פיה כל זכות להחזיק בשטר או להפטיר ממנו או לאכוף פירעונו על כל צד שבו, אלא אם האדם שכנגדו באים להחזיק את השטר או שעליו באים לאכוף פירעונו מְנוּע מלטעון טענת זיוף או העדר הרשאה, והכל בכפוף להוראות פקודה זו."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

14. סוגיה דומה, בה אב עשה שימוש בשיקים שנמשכו מחשבון הבנק של בתו, נדונה בתא"מ 54147-07-18 מטר נ' ראובני ואח' (פורסם בנבו) שם הבת טענה שאביה גנב ממנה את השיקים, ולמרות טענה זו, ביהמ"ש חייב הנתבעת, לפרוע השיקים, מכיוון שלא האמין לגרסתה. לענייננו, הנתבעת לא טענה שהאב גנב ממנה השיקים, ולכן מכלול הנסיבות הצביע בהליך זה באופן ברור עוד יותר מאשר בעניין מטר, על כך שהנתבעת מנועה מלטעון לזיוף או העדר הרשאה, כפי שיפורט בהמשך.

15. למרות שביהמ"ש לא נדרש למסקנת המומחית לצורך הכרעה במחלוקת אם הנתבעת חתמה על השיקים, מחקירתה עלה שברשות התובעת 239 שיקים בסך כולל של עשרה מיליון ₪ שנמשכו מחשבון ונפרעו הנתבעת וכי היא בדקה 22 השיקים שבמחלוקת ביחס ל 35 שיקים שנפרעו.

16. היקף הפעילות בחשבונה של הנתבעת, כמות השיקים שנמשכו ונפרעו, על פני כשנתיים, יצר מלכתחילה קושי מבחינת הנתבעת לקבל טענתה שלא ידעה כביכול דבר וחצי דבר לגבי השימוש הנרחב שאביה עושה בחשבונה. לעניין החומרה של העמדת חשבון בנק לטובת אחר ראו פסק הדין בע"א (תל אביב-יפו) 10828-09-19 רות אמיר נ' שירלי טוטנאוור דוידוביץ (פורסם בנבו) בו דחתה ערכאת הערעור טענה דומה של בעלת חשבון בנק:

18. **המערערת אכן שימשה פלטפורמה (מסדת - בסגול - בעברית) עבור בעלה, אך לא לצורך העברת הדירה שנרכשה על שמה לילדים שלו אלא במטרה להקשות על המשיבה להתחקות אחר הכספים שנתנה בידו בשעה שהמרמה תתגלה. במבחן התוצאה מטרה זו הושגה. שכן, למרות העובדה שפרשת המרמה התגלתה למשיבה בשלב מוקדם יחסית (חודשיים בלבד לאחר רכישת הדירה שנרשמה על שם המערערת) ולמרות שלצורך השבת הכספים שהוצאו מהמשיבה במרמה קיבלה המערערת החלטה למכור את הדירה "הדירה נמכרה על ידי יעקב לקונה" (כך מתארת את הדברים המערערת בס' 58 לכתב הגנתה המתוקן) המשיבה לא זכתה לקבל לידיה את מלוא התמורה, ונותרה יתרת חובה (ביחס לכספים שהוצאו מהמשיבה) בגינה הוגשה התביעה."**

17. לענייננו, הדברים יפים שבעתיים שכן התובעת לא נזקקה בהליך זה לעמוד בנטל גבוה יחסית של הוכחה כנדרש להוכחת התקיימות עוולה אזרחית שמהווה לכאורה גם תשתית עובדתית לעבירה פלילית. די היה בהצבעה על היקף השימוש בחשבון הבנק, שהיה גבוה באופן משמעותי מהיקף השימוש בחשבון הבנק בעניין אמיר, כדי להגיע למסקנה שהנתבעת העמידה חשבון הבנק שלה לרשות אביה באופן מלא ולמשך תקופה ארוכה ומכאן שאינה יכולה להישמע בטענה שלא הרשתה למשך שיקים ולחתום בשמה, כאשר לשיטתה, אביה חותם בשמה, על כמות כה גדולה של שיקים שנמשכו מחשבונה ונפרעו ובסכומים כה גבוהים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

18. חקירות הנתבעת ואביה חיזקו וביססו המסקנה שהנתבעת העמידה לרשות אביה חשבון הבנק על מנת שינהל עסקיו באמצעותו. היא העידה שהחלה לעבוד עם אביה בתיווך שנה לפני שאביה החל לעשות שימוש בחשבונה והוכרה ברשויות המס כעוסק מורשה והחשבון הוגדר בבנק כחשבון עסקי. היא הכחישה שנתנה לאביה לעשות פעולה כלשהי בחשבונה. אולם, תשובה זו אינה מתיישבת עם כמות הפעולות על פני כשנתיים והעובדה שאין מדובר בחשבון בנק שנסגר כביכול, או שלא היה בשימושה, ולכן כביכול לא הייתה ערה לקיומו, שכן היא אישרה שהיא עצמה עשתה פעולות בחשבון על מנת להעביר כספים לקבלן, ולדברים אישיים שלה, כדבריה. הנתבעת נשאלה אם בדקה הפעילות בחשבון והשיבה בחיוב ואף טענה שעשתה זאת בסוף כל יום. גם תשובה זו אינה הגיונית בעליל. אם היה ספק לגבי מהימנות הטענה, הוא הוסר כאשר התבקשה לפרט כיצד הבדיקה היומית מתיישבת עם היקף הפעילות. היא השיבה שהייתה מסגרת קטנה והודתה שאינה זוכרת אם הייתה יתרת זכות בכל יום, אם כי טענה שאם היה משהו חריג, היא הייתה שמה לב. כשנשאלה האם בסוף כל יום יצא סכום זהה לסכום שנכנס, לא היה לה מענה מניח הדעת. כשעומתה עם חוסר התאמה בתאריכים 27.12.21 ו- 30.8.21, תרצה זאת בתמימותה.

19. הנתבעת עומתה עם דבריה בחקירתה הקודמת בעת הדיון בהתנגדותה, עת אישרה שאביה החזיק בשיקים מחשבונה וניסתה לסייג גרסתה הקודמת בכך שהיה "פנקס באוטו" וכאשר אביה ביקש לשלם מחשבונה, הוא היה מבקש ממנה לרשום את השיק. הנתבעת נשאלה מדוע היה צורך להשאיר פנקס שיקים במכונית של אביה, אם ממילא על אביה היה להגיע אליה עם השיק כדי שהיא תרשום אותו, והיא השיבה שההיגיון אומר שהפנקס יישאר בעבודה. לאחר מכן השיבה לשאלה נוספת בעניין זה שהפנקס נשאר במכונית "כדי שהכל יישאר איתו". ביהמ"ש לא מצא הגיון בגרסה זו ולכן קובע שהיא מהווה ניסיון לא מוצלח לשפר בדיעבד גרסה קודמת של הנתבעת. כך או כך, אם השיקים היו ברשות הנתבעת, לגרסתה המאוחרת בזמן, מכאן שהשימוש בהם היה בידיעתה וברשותה.

20. לא רק הנתבעת להטטה בין הגרסאות בעניין החזקת השיקים. גם האב העיד תחילה שהשיקים היו אצל הנתבעת אך אישר בהמשך עדותו שהיו שיקים ברשותו וכי היה לו כרטיס בנקאי של החשבון ואם הייתה יתרה אזי היה באפשרותו לבצע פעולות. תוך כדי מתן התשובה, ייחס החשבון לעצמו, ומיד הבין הטעות, ותיקן בכך שאמר שהתכוון לחשבון של הנתבעת. אותה טעות שבה על עצמה בהמשך כאשר טען שהוא שכר את שירותי בא כוחה הקודם של הנתבעת כדי לייצג אותו ושוב מיד תיקן.

21. כשנשאל הכיצד הכרטיס היה ברשותו השיב שלקח אותו מתיבת הדואר. הוא אף אישר שידע את הסיסמה לצורך הפעלת הכרטיס. כשנשאל אם שיתף הנתבעת לגבי תוכן הסיסמה, הוא ענה באופן סתום שהכרטיס היה אצלו. לאחר מכן העיד שהוא העלים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

מהנתבעת את הדו"חות התקופתיים ששלח הבנק לתיבת הדואר. אולם, הסתרת הדו"חות התקופתיים במשך מספר שנים כביכול, אך מחדדת התהייה הכיצד הנתבעת אינה פונה לבנק בטרוניה בעניין זה, כאשר אין היא מקבלת דו"חות תקופתיים כביכול, זמן כה רב, שעה שמבחינתה מדובר בחשבון עסקי שלה, ועליה לעשות שימוש בדו"חות מהבנק לצורך הגשת דיווחים לרשויות המס כעוסקת מורשית. אם לא די בכל אלה, הנתבעת העידה שהכרטיס הבנקאי היה ברשותה.

22. נוכח נפקד בהליך זה הינו מנהל סניף הבנק שבו התנהל החשבון, או מי מפקידי הסניף. הנתבעת לא זימנה מי מהם להעיד על אף שטענה שאביה השתלט על חשבונה מאחורי גבה וללא ידיעתה ואביה העיד שהבנק פרע שיקים שנמשכו מחשבון הנתבעת בסך של 10 מיליון ₪, כי חתם והחתימה קצת דומה לחתימה של הנתבעת, הבנק החזיר בנימוק שחתימת המושך אינה זהה, ואז הוא הפקיד שוב. בעניין מחדל הנתבעת להעיד נציג הבנק כדי שיהיה לבנק יומו להתגונן מפני הטענות ביחס לתפקודו, ביהמ"ש מפנה לקביעת ערכאת הערעור בעניין אמיר כלהלן:

"המערערת בחרה שלא לחשוף בפני ביהמ"ש קמא את הצהרתה לפני הבנק בדבר מקור הכספים וקבע כי בנסיבות אלו קמה החזקה שאם הייתה מציגה רישומים אלו הם היו פועלים לחובתה ולא תומכים בעמדתה לפיה הצהירה כי מקורם בשכר עבודה של בעלה (ס' 102 לפסה"ד). מסקנה זו של בית המשפט קמא מקובלת עליי במלואה. למעשה, ברור שהמערערת לא אמרה אמת לבנק באשר למקור הכספים, שכן משהיה זה בעלה שהנחה אותה להפקידם בחשבונה יש להניח כי לא הנחה אותה להצהיר עליהם ככספים שהתקבלו במסגרת עבודתו (שעה שהוא פושט רגל). מכל מקום ברור שהמערערת הציגה לפני הבנק מצג שאינו אמת באשר לסיבה בעטיה ניתנו בידיה המחאות בסכום עתק מאת המשיבה, עמה אין לה כל היכרות קודמת. בזכות סיוע זה ל"הלבנת" כספי המרמה והפקדתם בחשבון הבנק, אמצעי שלא היה קיים בידי בעלה, המעוול הראשי, התאפשר לאחרון לבצע את שלב חשוב במעשה המרמה, שמטרתו הייתה להבטיח כי עת המשיבה תגלה את דבר התרמית תתקשה בהשבת הכספים לידיה." מחדל הנתבעת להעיד מי מטעם הבנק נזקף לחובתה, כך שקמה חזקה שאם מי מטעם הבנק היה מעיד, עדותו הייתה לחובתה בעניין אי ידיעתה כביכול על הנעשה בחשבונה.

23. הנתבעת נשאלה מדוע נעשה שימוש בחשבונה כדי לשלם לקבלנים וטענה שאביה ביקש לתת דחיפה לעסקיה וכי היא הייתה אמורה לשלם לקבלנים כי העסק שלה הוא פרויקטים של פינוי ובינוי. מכיוון שהנתבעת טענה בהתנגדותה שאביה והתובעת עשו בחשבונה **"מכבסת כספים"**, על אותו משקל, ביהמ"ש הגיע למסקנה שתשובות הנתבעת, היוו מכבסת מילים למצב עובדתי לפיו היא ואביה ניהלו עסק אחד, ולכל הפחות עירבו בין עסקיהם, באופן שהנתבעת מעמידה את המסדת לפעילות, דהיינו, את חשבון הבנק. יצוין שהנתבעת לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

הציגה ראיות לגבי פעילותה האישית כביכול שיש להבחין בינה ובין גלגול הכספים בחשבונה.

24. בעניין הזדקקות אביה לעשות שימוש בחשבונה, הנתבעת נשאלה אם לאביה היה חשבון בנק והיא השיבה כי אינה יודעת. מכיוון שביהמ"ש כבר הגיע למסקנה שהנתבעת לא אמרה אמת בעדותה, מספר פעמים, ביהמ"ש קובע שגם תשובה זו אינה אמת, לרבות, לנוכח הקשר העסקי בין הנתבעת ואביה. הדברים יפים גם לגבי הסתירה בין תשובתה לשאלה האם לאביה היה כרטיס אשראי שלה, לה השיבה, שהיה לה כרטיס לחיוב מידי. הנתבעת נשאלה, כאמור לעיל, הכיצד אם הכרטיס היה ברשותה, אביה טען שהזמין באמצעות הכרטיס שלה ועל כך השיבה שאינה ידעת לענות. אם היה ספק לגבי חשיבות המסדת שהעמידה הנתבעת לרשות אביה, עדות אביה הסירה הספק כאשר אישר שעקב קריסת עסקיו רשם חברה אותה ניהל על שם זוגתו והיה לו קושי לפתוח חשבון בנק. האב אישר שהנתבעת ידעה את מצבו, אך ניסה לסייג התשובה בכך שהיא כביכול לא הייתה מודעת לחומרת המצב. האב העיד שהנתבעת פתחה עוסק מורשה והוציאה רישיון תיווך והיו עבודות כגון בחמי יואב שהוא תיווך לה וכאשר נשאל לגבי מהות התיווך הוא השיב שרצה לקדם. כשנשאל האם מי שהתקשרה חוזית זו הנתבעת טען ש"באחוזים בודדים" הנתבעת הייתה בפרונט מול הקבלן. כאמור לעיל, הנתבעת לא הציגה ראיות לגבי עסק קטן מימדים כביכול שלה, שיש להבחין בינו ובין גלגול הכספים בחשבונה.

25. דוגמא נוספת לחוסר המהימנות של מכלול גרסת הנתבעת בהתנגדותה, היא קריסת גרסתה בהתנגדותה לגבי המועד בו נודע לה על השימוש בחשבון הבנק שלה, בעת הטלת העיקולים כביכול בשנת 24, כאשר היא צרפה אישור הגשת תלונה במשטרה משנת 22. בשלב זה הנתבעת כבר לא טרחה להמציא גרסה מתקנת, אלא השיבה שאינה זוכרת תאריכים ושנים. אם לא די בסתירה עובדתית זו, בהמשך חקירתה היא אישרה שביטלה שיקים בשנת 23.

26. מחקירת הנתבעת עלה שהיא לא אמרה אמת בתצהיר שתמך בהתנגדותה גם בעניין התלונה שהגישה למשטרה, אותה צרפה להתנגדותה. זאת, מכיוון שהיא טענה בהתנגדותה כי אביה עשק אותה וזייף חתימותיה, אך מחקירתה עלה שהיא הגישה התלונה בשנת 22 כי אביה אמר לה שנגנבו שיקים ואישרה שכאשר התברר לה כביכול שאביה זייף חתימתה, היא לא עדכנה את תלונתה בהתאם. אם לא די בכל אלה, הנתבעת עומתה בחקירתה עם כך שהתלונה נוגעת לגניבת מכונית וניסתה לקשור בין הדברים, ללא הצלחה.

27. הנתבעת נשאלה אם היא מכירה את עציוני איתן, אוחיון דוד, נבלוסי עדנאן ונחמני בן ולפחות לגבי חלק מהם אישרה כי היא מכירה השמות מהתקופה שעבדה עם אביה, תקופה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

שלטענתה הסתיימה בשנת 21. הנתבעת עומתה עם תדפיס התנועות בחשבונה מתאריך 9.6.24 ונשאלה כיצד מתיישבת גרסתה לגבי מועד סיום העבודה עם אביה בשנת 21 עם תנועות בחשבון ממועד מאוחר יותר, כגון מחודש דצמבר 23, עם אותם גורמים, ועל כך ענתה שאין היא מבינה איך זה קשור להליך זה.

28. גם הגרסה של הנתבעת לפיה לא היה קשר בינה ובין התובעת, לרבות מסעיף 8 לסיכומיה, נמצאה לא נכונה שעה שהאב העיד שמה שהנתבעת נתנה ממנה, ביד שלה, זה משהו שולי. כשנשאל לגבי ההגדרה "שולי" ענה שהנתבעת ביקשה וקיבלה הלוואה לרכישת רכב ושילמה. האב, ללא חשש להפללה פלילית, משעה שהתברר שהנתבעת לא התלוונה נגדו במטרה בדבר זיוף חתימתה, טען בעדותו שמנהל התובעת, ירין, ידע בשנת 21 שהוא עשה שימוש בחשבונה של הנתבעת ללא ידיעתה. כשנשאל האם ירין ידע על כך לפני שנת 21 השיב שאינו זוכר. ירין נשאל מדוע הצהיר שהיה ייפוי כח מהנתבעת והפנה לנספח 2 (עמוד 53 לראיות התובעת), ייפוי כח מתאריך 17.11.20. הוא העיד שהנתבעת חתמה על ייפוי הכח מול פרצופו. יוער שהנתבעת לא טענה או הצהירה שחתימתה בייפוי הכח זויפה, לרבות, לאחר שהתובעת הגישה את תצהירה. ירין העיד שהנתבעת הייתה אצלו בעת פתיחת הכרססת ואחר כך הייתה מגיעה לקחת את אביה והוא ראה אותה שכן המשרד בקומת קרקע. ירין העיד שהאב ובתו עבדו בשיתוף פעולה.

29. ביהמ"ש קובע שמכלול הראיות מוביל למסקנה שאין יסוד לטענת הנתבעת לפיה התובעת ואביה ניצלו אותה כביכול כחיילת משוחררת, כדבריה, כדי לגלגל כספים בסך של כעשרה מיליון ₪. מהראיות עלה שהתובעת מימנה את המשך ניהול עסקיו של האב, ע"י ניכיונות של שיקים שמסר לה בשנים 20 ו-21, על בסיס קשר רב שנים בין ירין לאב. זאת, כאשר האב מנהל עסקיו, עקב מגבלות שנכפו עליו בשל קריסה כלכלית, באמצעות חברה שרשם על שם זוגתו וחשבון הבנק של הנתבעת, בהסכמתה של הנתבעת ובשיתוף פעולה מלא שלה. זאת, עד שגם העסקים שניהל האב באמצעות זוגתו ובתו, נקלעו לקשיים, ולא עלה בידו לפרוע את השיקים שנמשכו מחשבון הנתבעת, בה עשה כבתוך שלו, כאמור לעיל, בהסכמתה ובשיתוף פעולה מלא שלה. בשלב זה, הוא ביקש מירין לדחות את מועד הפירעון, וירין הסכים מתוך הבנה שקריסת האב תוביל גם לקריסתו. אולם, בשנת 23 ירין הבין שהאב מתעתע בו ולכן החליט להציג השיקים לפירעון, הגיש בקשה לביצוע השיקים ברשות האכיפה, וביקש וקיבל הטלת עיקולים. גם אם ירין עשה זאת כדי להפעיל לחץ על האב, כפי שהוטח בו בחקירתו, וכפי שהדגישה הנתבעת ברישא של סיכומיה, אין זה מסייע לה. זאת, מכיוון שמי שגרם לכאורה לכך שהנתבעת תהיה "קורבן על המנגל", כדברי ירין, היא לא אחרת מאשר הנתבעת עצמה ולכן התובעת הייתה זכאית לדרוש ממנה לפרוע את השיקים שנמשכו מחשבונה, בשים לב שחלק גדול מהשיקים שנמשכו מחשבונה כובדו וכך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

אפשרה הנתבעת לה ולאביה לגלגל מיליוני ₪ באמצעות חשבונה ולהמשיך לנהל עסק בתחום הבנייה.

30. הנתבעת לא טרחה מיד לאחר שנמסרה לה האזהרה להתגונן כמצופה ממי שהתברר לו כביכול שאביו "שיתף פעולה בקנוניה הנכלולית והזדונית", כדבריה בסעיף 4 לסיכומיה, ונהג כלפיו באופן "פושע", כדבריה בסעיף 6 לסיכומיה, אלא היא סמכה על אביה, שלדבריה שיתף פעולה בקנוניה הנכלולית והזדונית נגדה, ונהג כלפיה באופן פושע, שיטפל עבורה בתביעת התובעת. כאשר נאלצה להגיש התנגדות, לאחר חלוף המועד להגשתה, היא הגישה התנגדות בה בדתה מליבה את הטענה לפיה היא נוצלה, כביכול, כחיילת משוחררת, ע"י אביה והתובעת שעשו שימוש בחשבון הבנק שלה, ללא ידיעתה כביכול. זאת, כאשר אין היא שולחת נגדו הודעה בהליך זה מיד לאחר שקיבלה רשות להתגונן, או מתלוננת נגדו במשטרה על כך ששיתף פעולה בקנוניה נכלולית נגדה. לא זו אף זו, היא ניסתה להטעות את ביהמ"ש ע"י צרוף תלונה למשטרה להתנגדות, אך מחקירתה עלה שאין היא מייחסת בתלונה לאביה מי מההאשמות החמורות שפרטה בהתנגדותה ובסיכומיה.

31. במצב דברים זה בו האב אינו חושש מהליך פלילי נגדו, שכן הנתבעת הסתפקה בהצהרות לוחמניות כלפיו בהליך זה בלבד, אך הגיוני שהאב נחלץ לעזרת הנתבעת בהליך זה וסיפק גרסה כוזבת שנועדה לחלץ כביכול את בתו מכל אחריות אזרחית, בבחינת יד רוחצת יד. לכן, שעה שהנתבעת ביקשה מסעיף 6 לסיכומיה, לרבות בסעיף 20 ובסעיף 26 לסיכומיה, לתמוך הגנתה בעדות אביה, ביהמ"ש קובע שאין ליתן משקל רב, אם בכלל, לגרסת האב. זאת, לא רק בגלל הסתירות שנמנו קודם לכן בעת מתן עדותו, לרבות ביחס לגרסת הבת לפיה השיקים היו במכוניתו וכרטיס הבנק היה אצלה, ואובדן הזיכרון שלו בסוגיות שאין נוחות לו ולנתבעת, אלא גם מהטעם לפיו הנתבעת טענה בהליך זה שהוא רקם נגדה קנוניה באופן פושע ומכאן שגם בעיניה אין לייחס לו מהימנות רבה, בלשון המעטה.

32. הנתבעת טענה מסעיף 28 לסיכומיה שהיא הייתה בתקופה הנוגעת לעניין חיילת חסרת כל הבנה מסחרית. ביהמ"ש התרשם מחקירת הנתבעת, שהינה בעלת רישיון לתיווך, שעל אף גילה הצעיר יחסית, היא דעתנית וכי הייתה מעורבת בעסק של אביה ולא רק ע"י העמדת חשבון הבנק שלה לשימושו. ביהמ"ש מסכים עם טענת הנתבעת בסעיף 29 לסיכומיה שתשובותיה בחקירתה היו מביכות, אך ביהמ"ש קובע שהסיבה לכך לא הייתה חוסר הבנה בעולם העסקי.

33. ביהמ"ש קובע שהנתבעת לא היססה להגיש, בשיתוף פעולה עם האב, תצהיר שאינו אמת, תוך שהיא מנסה לתמרן בין גרסתה בתצהיר שתמך בהתנגדותה, ובין תשובותיה בשתי חקירותיה, ללא הצלחה. זאת, גם בשל העובדה שחלק מטענותיה סתרו אלה את אלה, כגון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

טענה לזיוף וטענה לאי קבלת תמורה. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש לא האמין לגרסת הנתבעת, והוא מעדיף את גרסת התובעת לפיה הנתבעת ואביה פעלו יחדיו במסגרת עסק אחד, אותו מימנה התובעת באמצעות ניכיונות שיקים שקיבל האב מגורמים שונים, כאשר התובעת מעבירה לחשבון הנתבעת את סכום השיקים שקיבל האב מאותם גורמים וניכה אצל התובעת. לנוכח המסקנה שהנתבעת ואביה פעלו בשיתוף פעולה, ביהמ"ש דוחה את הניסיון של הנתבעת בסעיף 16 לסיכומיה להטיל אחריות דווקא על התובעת בשל האופן בו הסתמכה על התנהלותה, וכן דוחה את הניסיון של הנתבעת מסעיף 24 לסיכומיה לתרץ את האופן בו נמשכו מחשבונה סכומי עתק על פני תקופה ממושכת כרשלנות כביכול מצדה או חוסר תשומת לב. בעניין הטענה האחרונה לחוסר תשומת לב, הנתבעת נקלעה לטיעון סותר. היא שבה וחזרה על הטענה כי הפעילות בחשבונה, בתקופה בת כשנתיים (ראו למשל בסעיף 36 לסיכומיה), הייתה ב"היקפים קיצוניים מסחריים". לכן, הצד השני של אותה מטבע הוא שהטענה בדבר רשלנות או חוסר תשומת לב כביכול, אינה אמת. הנתבעת שבה וטענה בסיכומיה (ראו למשך בסעיף 37) שעל התובעת היה לכאורה להוכיח שהיא נהנתה מגלגול הכספים. אולם, היא לא הפנתה לפסיקה הקובעת כך. למעלה מהדרוש יאמר שהן הנתבעת והן האב, אישרו כי האב דחף את עסקי הנתבעת, גם אם ניסו להבחין כביכול בין העסקים השונים, ללא כל ראיה בעניין הבחנה זו. מרגע שביהמ"ש קבע שהאב ובתו ניהלו עסק במשותף, מכאן שהוכח שהנתבעת נהנתה בפועל, או הייתה אמורה ליהנות בפועל, מהעסק המשותף. הנתבעת טענה בסעיף 41 שהתובעת לא העמידה ראיה פוזיטיבית להרשאה ואם יש ספק אזי הוא פועל לטובתה. ביהמ"ש קובע שבהליך זה, הראיות לגבי הסכמת הנתבעת הן רבות וברורות ובעיקר מאות השיקים שנמשכו בסכומים גבוהים על פני תקופה ארוכה מחשבונה של הנתבעת ונפרעו, קיום עסק משותף של הנתבעת והאב וייפוי כח מהנתבעת לאביה לנהל עבורה עסקאות עם התובעת. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהנתבעת מושתקת מלטעון לזיוף חתימתה.

האם התובעת עמדה בהוראות פקודת השטרות, וכל חיקוק בתחום הלבנת ההון וחוק אשראי הוגן?

34. הנתבעת טענה בהתנגדותה שהתובעת שהינה חברת הלוואות חוץ בנקאית, יודעת היטב כי אין כל ממש בתיק ההוצל"פ דנא, שכן, מדובר בשטרות שהתובעת לא הייתה רשאית לקבל לידיה, ולא רשאית להפעילם נגדה על פי פקודת השטרות, וכן ההוראות החלות עליה כתאגיד בנקאי, וודאי שלא בשיהוי הניכר בו הופקדו השיקים. עוד טענה, שהתובעת לא עמדה בחובת הגילוי על פי חוק אשראי הוגן, לרבות לגבי הרבית שהיא גובה, אופן חישוב סכום התביעה ועוד, ולא צרפה לבקשה לביצוע השטרות הסכם הלוואה כנדרש. עוד טענה, שהתובעת לא פתחה כרטיס כלקוחה. כאמור לעיל, כפי שארע לגבי טענות נוספות שעלו בהתנגדות, הנתבעת זנחה טענה זו בסיכומיה. למעלה מהדרוש ביהמ"ש יתייחס לטענה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

35. ירין הצהיר שהשיהוי בהגשת השיקים משנת 20 ו- 21 לביצוע רק בשנת 24 נבע מבקשות של האב בסוף שנת 21, תחילת שנת 22, לדחות המועד להגשת השיקים לפירעון עקב קושי כלכלי וכי הוא נעתר לבקשות לנוכח היקף השיקים שכבר כובדו בשנים 20 ו- 21.

36. במהלך חקירת ירין עמדה לנתבעת הזדמנות להפריך ולו באופן מדגמי, מי ממסמכי העסקאות השונות, על מנת להוכיח הטענה שלא מולאו הוראות הדין לגבי מי מהם, אך היא לא עשתה כן.

37. ירין הסביר בעדותו שאם היה חוזר שיק של הנתבעת, הוא חייב לשלם אותו וכשנשאל מדוע המשיך להלוות לנתבעת, ולא תבע אותה תוך זמן קצר, הוא השיב שהאב הבטיח לו שימכור נכסים ובינתיים הוא התגלגל מול חברות ציבוריות. עוד העיד, שכל פעם האב היה בא עם שיק חדש ומבקש ממנו "אל תפקיד" והוא הבין שעליו לשמור על יתרת זכות בחשבון של הנתבעת, אחרת הוא יוצר חוב של התובעת ביחס לצדדי ג. לבסוף, הוא הציג השיקים לפירעון בשנת 23. ירין הכחיש בחקירתו הטענה שהוא השלים מועדי הפירעון בשיקים והסביר שאם יש תאריך עסקה ממועד מסוים, זה תאריך השיק. הוא העיד שערך הסכם הלוואה כולל, הסכם מסגרת, בנוכחות הנתבעת.

38. לנוכח האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהנתבעת לא הוכיחה שהמסמכים שצורפו לבקשת הביצוע ולתצהירו של ירין אינם מתעדים את עסקאות הניכיון ואינם עומדים בהוראות מי מהחוקים שצוינו בהתנגדות.

האם התובעת אוזת כשורה בשטרות?

39. הנתבעת טענה בהתנגדותה שהתקיים עקרון כישלון התמורה המלא והיעדר אחיזה כשורה של התובעת בשטרות. כאמור לעיל, גם טענה זו לא עלתה בסיכומיה. למעלה מהדרוש ביהמ"ש קובע כי מרגע שקבע שהשיקים נמסרו לתובעת בעד ערך וברשות הנתבעת, ומרגע שנמשכו מחשבונה של הנתבעת, אזי אין צורך להזדקק לטענה בדבר היות התובעת אוזת כשורה.

ביהמ"ש מקבל התביעה במלואה

40. לנוכח האמור לעיל, ביהמ"ש מקבל התביעה במלואה ומורה על שפעול הליכי ההוצל"פ.

דיון בהוצאות

41. בשים לב לסכום התביעה, כמיליון ש"ח וחצי, על ביהמ"ש לחייב הנתבעת בהוצאות התובעת ביחס מתאים לסכום התביעה. אולם, על אף שהנתבעת העלתה בהתנגדותה טענות רבות, מסיכומיה עלה שהיא הסתפקה בטענה שלא הרשתה לאביה לחתום על השיקים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35051-05-24 י.ב.י. סיישל סחר בע"מ נ' בנימין

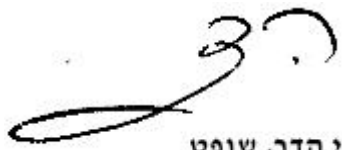
נשוא הליך זה ובסופו של יום נחקרו שלושה עדים בלבד. לכן, ביהמ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובעת אגרות משפט ששילמה בהליך זה, שאינן אגרות לרשות האכיפה, ושכ"ט ב"כ התובעת בסך של 80,000 ₪.

סוף דבר

42. ביהמ"ש מקבל התביעה במלואה ומורה על שפעול הליכי ההוצל"פ.

43. ביהמ"ש מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת אגרות משפט ששילמה התובעת במסגרת הליך זה, וכן שכ"ט בא כוח התובעת בסך של 80,000 ₪, והכל בתוספת ריבית שקלית, ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, בכ"ו אדר תשפ"ו, 15 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט